

Šafranko – Kintera

Výstava děl Ivana Šafranka & Krištofa Kintery

Organizátor: galerie Cermak Eisenkraft, cermakeisenkraft.com

Autoři projektu: Tomáš Zapletal, David Železný a Igor Šafranko

Kurátorka výstavy: Séverine Fromaigeat, muzeum Tinguely, Basilej

Místo: Cermak Eisenkraft _ Pop Up Gallery, 3. patro domu SmetanaQ

Smetanovo nábřeží 4, 110 00 Praha 1

Termín: 27. 9. – 1. 12. 2019

Galerie Cermak Eisenkraft zahajuje v prostorách POP-UP galerie domu SmetanaQ již jedenáctou originální výstavu nazvanou Šafranko – Kintera, tentokrát pod kurátorským vedením Séverine Fromaigeat z Muzea Tinguely v Basileji. Je to poprvé v historii, kdy tato kurátorka světového významu spolupracuje s českou institucí. Výstava nabízí setkání a zajímavou konfrontaci dvou generací umělců, významného slovenského malíře a sochaře profesora Ivana Šafranka a předního českého vizuálního umělce Krištofa Kintery a představí oba autory s důrazem na historický kontext vzniku jejich děl.

Séverine Fromaigeat

Ivan Šafranko – Krištof Kintera. Všechny cesty

Ivan Šafranko (1931) se řadí mezi generaci slovenských umělců, kteří se začali vyjadřovat po druhé světové válce. V počátcích své tvorby neměl Šafranko žádný přímý kontakt s vývojem současného umění probíhajícím mimo státy socialistického bloku. Krištof Kintera (1973) začal studovat tři roky po pádu komunismu. Napříč tomu, že oba umělci pocházejí z odlišného uměleckého prostředí i období, spojuje je jejich spontánní a nespoutaný přístup k umělecké tvorbě. Jak jeden, tak druhý neustále hledají nové možnosti, oddávají se práci s nekonvenčními materiály, neúnavně překračují stávající horizonty a posouvají hranice možností použitých médií. Jejich tvorba se tak bez přestání vyvíjí a nabírá nové směry.

Celou svou kariéru, která trvala déle než šedesát let, hledal Ivan Šafranko vlastní radikální estetický styl, který ho zavedl od asambláže nalezených objektů až k malbě na ně, či od klasické figurace až k radikální abstrakci. Stejným způsobem zkoumá nejrůznější techniky, pohrává si s formáty, mistrně kombinuje dvourozměrné možnosti malby na plátno s trojrozměrností svých plastik, a mezi těmito médii pak vytváří jakýsi hybridní prostor.

Krištof Kintera vytváří sochy a instalace ze všedních objektů každodenní potřeby – naposledy to byly počítačové komponenty, elektronické konektory nebo mobilní telefony – a dává jim nečekanou podobu, například zvířat, osob nebo rostlin. Spleť elektrických vodičů se proměňuje v krajinu z prolétajících se stonků. V místech, kde se kabely kříží, vyrůstají květiny. Kintera přetváří vědu a technologii v umělecký materiál. Jeho díla se pak stávají jakousi podivuhodnou laboratoří, v níž se různě mísí celá škála jak přírodních, tak umělých ingrediencí.

Dílo Ivana Šafranka reflektuje převratné změny historie umění 20. století. Krištof Kintera nás pak zavádí do umělecko-futuristických sfér, lákavých a znepokojujících zároveň. Oba umělci nám otevírají cestu do hlubin neutuchajícího hledání nových plastických forem.

Vstup do SmetanaQ je po celou dobu výstavy zdarma.

Fotografie v tiskové kvalitě na vyžádání.

Séverine Fromaigeat žije a pracuje v Basileji.

Zabývá se výstavní a publikační činností a dalšími diskurzivními formáty v oblasti současného umění. Aktuálně je kurátorkou Tinguelyho muzea, kde uspořádala významné výstavy, včetně výstavy *60 let performativního umění ve Švýcarsku* (2017), výstavy *Gerdy Steinerové a Jörga Lenzlingera* nazvané *Too Early to Panic* (2018) a výstavy *Cypriena Gaillarda* s názvem *Roots Canal* (2019). Má filozofické a kunsthistorické vzdělání, dříve působila jako kurátorka sbírky Pictet Art Collection v Ženevě a pracovala také pro MAMCO (Muzeum současného umění v Ženevě). Je odbornicí v oboru performance a konceptuálního umění, přednáší a vyučuje současné umění v různých institucích a pravidelně přispívá do katalogů a magazínů. Je rovněž spoluzakladatelkou výstavního prostoru *Zabriskie Point* v Ženevě. Momentálně připravuje první samostatnou výstavu japonského umělce *Tara Izumiho* ve Švýcarsku (2020).

Ivan Šafranko (* 1931 v Turja Paseka) žije a pracuje v Prešově.

V letech 1951-1954 studoval na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě, pod vedením profesorů Ladislava Čemického a Jána Želibského. Od roku 1954-1957 pokračoval ve studiu na Akademii výtvarných umění v Praze u profesora Karla Mináře. Po ukončení studia odešel do Košic, kde vyučoval malbu na Pedagogickém Institutu a později do Prešova, kde po desetiletí působil na Katedře výtvarné výchovy Pedagogické fakulty Univerzity Pavla Jozefa Šafárika (v současnosti Prešovská Univerzita). Již v šedesátých letech se zajímal o možnosti

využití objektů v uměleckém díle, jejich recyklací a propojení do abstraktních kompozic, které občas připomínají části lidského těla. Pod nefigurálně působícím zevnějškem tak můžeme objevit osoby, jednou je to silueta (*Biely objekt*, 1965), obličej (*Imaginárny priestor* nebo *Hracia skrinka*, 1965). V tomto období tvořil mimo jiné také kompaktnější a homogennější sochy jako například *Priezor* (1965), *Šikmá plocha* (1965) nebo *Rodinná fotografia* (1978). Spřízněnost s novými realisty je nejvíc patrná v jeho pozdním díle – v asamblážích z let 1980 a 1990 (*Ružový objekt*, 1987, *Objekt na drevenom podstavci*, 1989, *Hradná stráž*, 1991).

Z malířské tvorby jmenujme alespoň díla charakterizované rychlou a intuitivní malbou *Stretnutie* (1967), *Sediaca* (1971) nebo obrazy experimentující s bílou barvou *Znamenie*, 1991 a *Druhá figurácia*, 1991. Barva se ve své živosti a zářivosti u Šafranka uplatňuje i v jeho keramické tvorbě, na smaltovaných nádobách i objektech denního využití (*Smaltovaná váza* 1969, *Maľované vedro*, 2014, *Stolička*, 2018).

Začátkem devadesátých let se podílel na založení Společnosti Andyho Warhola v Medzilaborcích (bývalé Muzeum moderního umění Andyho Warhola – MMUAW), kde působil jako předseda. V roce 1997 byl jmenován profesorem v oboru malby. Získal mnohá ocenění, například Čestné uznání na Celostátní soutěži k 20. výročí osvobození – výstava v Jízdárně Pražského hradu (1965), nebo Cenu Andyho Warhola za přínos pro výtvarné umění (2004). Mimo oblast svého vzniku byla díla Ivana Šafranka vystavována pouze zřídka, proto jeho tvorba dodnes představuje jen velmi málo probádanou odnož dějin středoevropského umění, která si bezesporu zaslouží pozornost širší veřejnosti. Od roku 1957 představil svoji tvorbu na mnohých samostatných a kolektivních výstavách, například v Domě umění města Brna (1977), na mezinárodní výstavě grafiky *Východ – západ* v Cultural City Network v rakouském Grazu (1993), jejíž reprízy se o rok později uskutečnily v Klagenfurtu, Osijeku, Záhřebu, Pule, Dubrovniku, Rijeci a Splitu, nebo v Muzeu moderního umění Andyho Warhola – MMUAW v Medzilaborcích, (1993, 1994, 1995). K posledním významným projektům patří autorská výstava *Rekapitulácia* v Domě umění v Bratislavě (2010), *Retrospektiva* v Šarišské galerii v Prešově (2017) a *Retrospektiva* v Muzeu Vojtecha Löfflera v Košicích (2018).

Hradní stráž, 1987, kombinovaná technika, v. 101,5 cm,
© Marcel Rozhoň

Krištof Kintera (* 1973 v Praze) žije a pracuje v Praze.

V letech 1992-1999 studoval v ateliéru Milana Knížáka na Akademii výtvarných umění v Praze a v letech 2003-2004 na Rijksakademie van Beeldende Kunsten v Amsterdamu. Již v době svého studia na Akademii výtvarných umění v Praze patřil mezi nejvýraznější osobnosti nejmladší generace umělců. Prvním výrazným projektem, ve kterém autor zkoumá rozdíl mezi galerijním a veřejným prostorem, a který předznamenal vývoj jeho tvorby, je „domácí mazlíček“ z lakovaného laminátu nazvaný *TO* z roku 1996. Později následovala další řada komplexních děl zahrnujících akce, její dokumentaci, jednotlivé objekty, ale i celkovou instalaci, technicky náročné pohybuující se a mluvící objekty, díla přemýšlející o smyslu života, umění a systému konzumní společnosti, jako *Spotřebiče* (1997-1998) a *Mluviči* (1999). Z těchto témat vycházejí i další objekty a instalace, například pohyblivá nákupní taška *I'm Sick of It All* (2003), kopulující vrtačka s vysavačem *Conflict of*

Interests (2004) nebo chlapeček mlátící hlavou o zed' *Revolution* (2005). Z dalších důležitých děl jmenujme alespoň polyuretanovou sochu *Red is coming* (2007), dílo sestavené z pouličních lamp *My Light is Your Light* (2008), instalaci s plastových míčků *Demon of the Growth* (2012), elektromechanické pohybuující se sochy *Nervous Trees* (2012), instalaci z počítačových komponentů *Postnaturalia* (2016-17), instalaci z automatických praček *We All Want to be Cleaned* (2017) nebo instalaci ze dřeva a z baterií *Out of Power Tower* (2018-19). Pro Kinterovu tvorbu je typické i propojení výtvarného umění, performance a divadelní scénografie. Je vůdčím členem divadelní experimentální skupiny Jednotka, která od roku 1992 uskutečnila řadu performancí a akcí happeningového rázu, přerůstajících ve vizuální a multimediální představení.

Celkem třikrát byl nominován na Cenu Jindřicha Chalupického a dvakrát získal ocenění Osobnost roku za nejvýznamnější umělecký počín. Vedle vlastní umělecké činnosti působil také jako kurátor. V roce 2006 vytvořil vizuální koncept pro osmý ročník festivalu dokumentárních filmů Jeden svět a v roce 2007 byl kurátorem výstavy *Hrubý domácí produkt*, realizované v Městské knihovně v Praze. Je zakladatelem Univerzálního prostoru NoD a autorem výtvarné koncepce každoročního festivalu 4+4 dny v pohybu. Jeho práce byla představena v řadě výstavních institucí v České republice i v zahraničí, například v Galerii hlavního města Prahy (2012), v Muzeu Tinguley v Basileji (2014) a v Kunsthal Rotterdam (2015). Z posledních výstav jmenujme alespoň *No One Has Nothing* v ZzO Sara Zanin Gallery v Římě, KALI Gallery v Luzern, *You got To Burn To Shine* v Galleria Nazionale d'Arte v Římě (2019), *Nervous Trees* v pražské galerii Rudolfinum (2017) a *Postnaturalia* v Collezione Maramotti v Reggio Emilia (2017). Jeho dílo je zastoupeno například ve sbírkách Národní galerie Praha, Galerie hlavního města Prahy, Museum der Moderne v Salzburku, MOCAK v Krakově, Fogg Art Museum of Harvard University v Bostonu, Boghossian Foundation v Bruselu, Rubell Family Collection, Miami, Jerry Speyer Collection v New Yorku, Kadist Art Foundation v Paříži a v dalších veřejných i soukromých sbírkách po celém světě.

Krištof Kintera, Noticia Viridis, 2018, kombinovaná technika, 65 x 50 x 70 cm, © archiv Krištofa Kintery

Odkazy:

[Museum Tinguely](#)

kristofkintera.com

cermakeisenkraft.com

[instagram.com/cermak_eisenkraft/](https://www.instagram.com/cermak_eisenkraft/)

[smetanaq.cz/#gallery](https://www.smetanaq.cz/#gallery)

O galerii

Galerie Cermak Eisenkraft vznikla v roce 2014 s ambicí stát se významným hráčem na poli obchodu s poválečným a současným českým, ale i světovým uměním. Zakladatelé Tomáš Zapletal a David Železný, kteří již na českém trhu s uměním působili dříve samostatně, si za hlavní cíl stanovili vytvoření důvěryhodné, seriózní instituce mezinárodního významu, která

díky nejvyšším standardům své práce přispívá ke kultivaci trhu s uměním v České republice. S galerií spolupracuje Nadační fond CE, který již třetím rokem podporuje současné české, ale i zahraniční umělce v jejich činnosti. Fond podpořil například tyto autory: Magdalena Jetelová, Milan Kunc, Jiří Černický, Šimon Brejcha, Martin Velíšek, František Matoušek a další.

V současné době galerie provozuje výstavní prostory v Praze:

- . galerie Cermak Eisenkraft, Dlouhá 12, Praha 1
- . Pop Up Gallery, Smetanovo nábřeží 4, Praha 1, 3. patro domu SmetanaQ

O výstavních prostorách

Z historie

Měšťanský bytový dům ve stylu klasicismu byl postaven v letech 1846 – 47 podle projektu architekta Bernharda Gruebera na pravém břehu řeky Vltavy. Na místě nynějšího domu stával domek převozníka čp. 334. Stejně číslo popisné bylo později přeneseno na nový dům, na kterém se zachovalo dodnes. Dům na jižní straně hraničil s říční zátokou, jeho půdorys je proto z této strany zešíkmený. Zátoku tehdy využívala místní cihelna jako nákladní přístav. Po úpravách nábřeží zátoka zmizela a dnes na jejím místě v sousedství stojí palác Lažanských s Filmovou a televizní fakultou AMU.

Budova byla původně koncipována jako bytový dům, postupně se však několika rekonstrukcemi v průběhu 20. století proměnila v kancelářskou. Mezi majiteli domu byl například V.J. Rott, Pražská paroplavební společnost a později Řízení letového provozu ČR.

Nový život v domě na Smetanově nábřeží

V roce 2013 byl dům poškozen silnou explozí plynu v ulici Divadelní. Původní majitel dům nákladnými opravami zabezpečil a poté prodal. V současné době je zcela zrekonstruována část domu na Smetanově nábřeží; jeho protější strana do Divadelní ulice je zatím nepřístupná a ze statických důvodů není jasné, kdy bude možné druhou část domu plně využít. Kulturní zaměření domu spojuje galerijní činnost a kulturní přednášky, mladé designéry a obchod v nižších patrech, výběrovou kávu a občerstvení ve SmetanaQ Café & Bistro.

Kontakty

Tomáš Zapletal – Čermák, 608 713 536, tom@cermakeisenkraft.com

David Železný – Eisenkraft, 732 489 824, david@cermakeisenkraft.com

Renata Leroy-Vávrová, 723 740 731, office@cermakeisenkraft.com

Partneři projektu

Mediální partneři projektu

